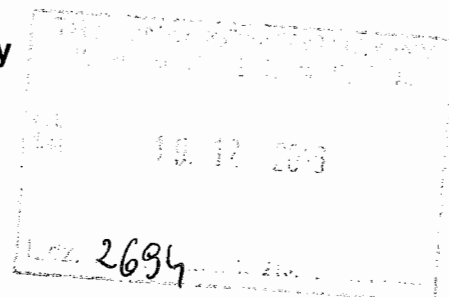

Warszawa, dnia 12 grudnia 2016 roku

Trybunał Konstytucyjny
Al. J.Ch. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: W   K

Reprezentowany przez radcę prawnego
Sebastiana Jarycha (PZ-KL 329/03), adres do
korespondencji
ul. Podchorążych 38, 00-463 Warszawa

Skarga konstytucyjna

o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją RP:

1. **art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi** (Dz. U. z 2016 poz. 718, z późn. zm.) w zakresie w jakim przepis ten jest rozumiany w ten sposób, że dopuszcza sporządzanie uzasadnienia wyroku z pominięciem zarzutów skargi do sądu administracyjnego oraz lapidarnym odniesieniem się do nich, a także błędami w ustaleniach stanu faktycznego.
2. **art. 43 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 43 ust. 2 pkt 5 oraz art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej** (Dz. U. z 2016 r. poz. 603, z późn. zm), **w związku z art. 145 § 1 pkt 5 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego** (Dz. U. z 2016 poz. 23, z późn. zm.) w zakresie w jakim przepisy te są rozumiane w ten sposób, iż wykluczają wznowienie postępowania w zakresie trybu zwolnienia ze służby strażaka w sytuacji, w której po zwolnieniu strażaka ze służby komisja lekarska ustali, iż strażak był niezdolny do służby przed dniem zwolnienia ze służby.

W imieniu W   K   , którego pełnomocnictwo załączam, na podstawie art. 47 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym wnoszę o stwierdzenie niezgodności:

- 1. art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z art. 45 ust 1, art. 31 ust 3, art. 32 ust. 1 oraz ust. 2, art. 64 ust. 1 oraz ust 2, a także art. 2 oraz art. 5 i Preambułą Konstytucji RP,**

w zakresie w jakim przepis ten jest rozumiany w ten sposób, iż dopuszcza sporządzanie uzasadnienia wyroku z pominięciem zarzutów skargi do sądu administracyjnego oraz lapidarnym odniesieniem się do nich, a także błędami w ustaleniach stanu faktycznego.

- 2. art. 43 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 43 ust. 2 pkt 5 oraz art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej w związku z art. 145 § 1 pkt 5 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, z z art. 45 ust 1, art. 31 ust 3, art. 32 ust. 1 oraz ust. 2, art. 64 ust. 1 oraz ust 2, a także art. 2 oraz art. 5 i Preambułą Konstytucji RP,**

w zakresie w jakim przepisy te są rozumiane w ten sposób, że wykluczają wznowienie postępowania w zakresie trybu zwolnienia ze służby strażaka w sytuacji, w której po zwolnieniu strażaka ze służby komisja lekarska ustali, iż strażak był niezdolny do służby przed dniem zwolnienia ze służby.

Uzasadnienie

1. Uwagi wstępne

W pierwszej kolejności, pełnomocnik skarżącego wyjaśnia, że sposób sformułowania zarzutów wobec przepisów prawa materialnego, a także dobór powołanych przepisów wynika nie tylko z treści ostatniego prawomocnego orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego, ale również z przebiegu wcześniejszego postępowania w sprawie (2 decyzje organów administracji, wyrok WSA w W   , kolejne dwie decyzje organów administracji oraz kolejny wyrok WSA w W   ). Tylko uwzględnienie całego przebiegu postępowania w sprawie pozwala na wskazanie na czym polega niezgodność z Konstytucją RP przywołanych przepisów prawa

materialnego, w rozumieniu przyjętym przez Naczelny Sąd Administracyjny w skarżonym orzeczeniu.

Podkreślić należy, iż sposób rozumienia przepisów prawa przez Naczelny Sąd Administracyjny nie jest do końca jasny. Powodem takiej sytuacji jest niejasny i niewłaściwy sposób uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego od którego wywiedziono skargę kasacyjną (co potwierdza w uzasadnieniu wyroku NSA) oraz sam sposób uzasadnienia skarżonego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, od którego wywiedziono skargę konstytucyjną. W obu tych wyrokach sądy nie odniosły się w pełni do podnoszonych zarzutów, co zmusza stronę (z uwagi na charakter wnoszonej skargi) do pewnej spekulacji co do sensu rozstrzygnięcia merytorycznego.

Ponadto z uwagi na charakter prawny uzasadnienia strona podnosi zarzut w zakresie niekonstytucyjności rozumienia przepisów prawa procesowego przez Naczelny Sąd Administracyjny.

W ocenie skarżącego konstytucyjne wątpliwości co do rozumienia prawa (a więc i działania) Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczą zarówno sfery prawa materialnego jak i procesowego dlatego skarga dotyczy obu tych aspektów.

Skarżący wskazuje ponadto, iż w czasie zwolnienia skarżącego ze służby, w części obowiązywał odmienny stan prawny (podstawa prawna i tryb działania komisji lekarskich podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych).

2. Orzeczenie, będące podstawą wniesienia skargi

Ostateczne i niepodlegające zaskarżeniu orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie zapadło dnia sierpnia 2016 r., w sprawie , co wskazuje, że strona wyczerpała przysługujące jej środki odwoławcze.

Orzeczenie powyższe zostało doręczone stronie w dniu 14 września 2016 r.

3. Stan faktyczny sprawy

- a. Skarżący był strażakiem PSP do czerwca 2012 roku. W dniu marca 2012 r. w związku z szybkim pogorszeniem stanu zdrowia skarżący złożył wniosek o zwolnienie ze służby oraz raport o pilne skierowanie na komisję lekarską celem ustalenia stanu zdrowia.
- b. W dniu lipca 2012 r. Komisja lekarska MSW stwierdziła całkowitą niezdolność do służby skarżącego. Ponieważ przepisy ustawy o Państwowej Straży Pożarnej różnicują sytuację prawną strażaków zwolnionych ze służby zdolnych do służby i strażaków zwolnionych ze służby niezdolnych do służby, skarżący pismem z dnia sierpnia 2012 r. złożył dwa alternatywne wnioski:
  - o wznowienie postępowania w przedmiocie zwolnienia ze służby na podstawie art. 145 kodeksu postępowania administracyjnego.
  - o zmianę decyzji w przedmiocie zwolnienia ze służby w zakresie trybu zwolnienia ze służby na podstawie art. 155 kodeksu postępowania administracyjnego.
- c. Jednocześnie skarżący wniósł odwołanie od orzeczenia komisji lekarskiej MSW, w zakresie daty powstania niezdolności do służby.
- d. W dniu stycznia 2013 r. Wojewódzka Komisja Lekarska MSW ponownie rozpatrując sprawę określiła, iż inwalidztwo skarżącego istnieje od kwietnia 2012 r. (a więc przed dniem zwolnienia ze służby). Orzeczenie to utrzymała w mocy Okręgowa Komisja Lekarska MSW orzeczeniem z dnia stycznia 2013 r.
- e. Na skutek toczącego się równoległe postępowania administracyjnego, a następnie sądownoadministracyjnego Wojewódzki Sąd Administracyjny w W wyrokiem z dnia marca 2013 r. w sprawie nakazał ponowne rozpatrzenie przez organy administracji sprawy w zakresie istnienia przesłanek do wznowienia postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 kpa.
- f. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy przez organy administracji, uznały, że fakt, że po dniu zwolnienia ze służby, ustalenie przez komisję lekarską, że zwolniony ze służby był niezdolny do służby z powodu inwalidztwa przed dniem zwolnienia ze służby nie jest nową

okolicznością faktyczną istotną dla sprawy, zaś orzeczenie komisji lekarskiej określiło datę niezdolności do służby.

- g. Takie zapatrywanie co do rozumienia prawa materialnego zaakceptowały Sądy Administracyjne obu instancji.

Uzasadnienie prawne skargi w zakresie art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej ppsa)

1. Art. 141 § 4 ppsa stanowi:

§ 4. Uzasadnienie wyroku powinno zawierać zwięzłe przedstawienie stanu sprawy, zarzutów podniesionych w skardze, stanowisk pozostałych stron, podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz jej wyjaśnienie. Jeżeli w wyniku uwzględnienia skargi sprawa ma być ponownie rozpatrzona przez organ administracji, uzasadnienie powinno ponadto zawierać wskazania co do dalszego postępowania.

2. Przyjęta przez Naczelny Sąd Administracyjny (a praktykowana przez sądy obu instancji orzekające w sprawie) interpretacja przywołanego w punkcie 1 przepisu prawa procesowego narusza zdaniem skarżącego szereg praw zagwarantowanych konstytucyjnie.

Przyjęty przez NSA w niniejszej sprawie sposób rozumienia art. 141 § 4 ppsa sprowadza się do stwierdzenia, że akceptowalne na gruncie prawa (a więc nie skutkujące negatywnie procesowo) jest uzasadnienie wyroku sądu I instancji, które nie zawiera wszystkich wymaganych prawem elementów, pomija część zarzutów strony (całkowity brak odniesienia się do tych zarzutów).

3. Analizując zarzuty niekonstytucyjności, w kontekście wzorców konstytucyjnych, w pierwszej kolejności wskazać należy na art. 45 ust. 1 Konstytucji RP., który gwarantuje każdemu *ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd*. Regulacja ta jest dodatkowo wzmocniona regulacją art. 77 ust. 2, art. 5 oraz art. 2 Konstytucji RP, które to przepisy wykluczają na gruncie konstytucyjnym ograniczenie prawa do sądu, sądowej ochrony swoich praw i wolności, zaś na organy państwa w tym organy władzy sądowniczej nakładają obowiązek zapewnienia realizacji

wolności i praw obywatelskich. Pojęcie prawa do sądu poza aspektem materialnym obejmuje również prawo do sprawiedliwości w ujęciu proceduralnym.

W wyroku z dnia 28 lipca 2004 r. w sprawie P 2/04 Trybunał Konstytucyjny uznaje, iż prawo do sądu składa się nie tylko z prawa dostępu do sądu, lecz także z prawa do właściwego ukształtowania postępowania sądowego. Postępowanie to musi uwzględniać wymogi jawności i sprawiedliwości. Proces sądowy musi być rzetelny, co oznacza, iż jego uczestnicy muszą mieć faktyczną możliwość prezentacji własnych racji, natomiast sąd musi je zbadać.

Z kolei w wyroku z dnia 16 stycznia 2006 r. w sprawie SK 30/05 Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż elementami sprawiedliwości proceduralnej są:

- *możliwość bycia wysłuchanym,*
- *ujawniania w czytelny sposób motywów rozstrzygnięcia, w stopniu umożliwiającym weryfikację myślenia sądu (i to nawet jeśli samo rozstrzygnięcie jest niezaskarżalne – legitymizacja przez przejrzystość), a więc unikania dowolności czy wręcz arbitralności w działaniu sądu,*
- *zapewnienia przewidywalności dla uczestnika postępowania, przez odpowiednią spójność i wewnętrzną logikę mechanizmów, którym jest poddany.*

W ocenie Trybunału ujęcie sprawiedliwości proceduralnej w powyższy sposób pozwala na zachowanie przez sąd *tożsamości konstytucyjnej*, czyli przede wszystkim:

- *odrzućcie dowolności i arbitralności,*
  - *zapewnienie udziału zainteresowanych podmiotów w postępowaniu,*
  - *traktowaniu jawności jako zasady,*
  - *wydawaniu rozstrzygnięć zawierających rzetelne, weryfikowalne uzasadnienia.*
4. Nie ulega wątpliwości, iż art. 141 § 4 ppsa jest elementem procedury, który w zamyśle ustawodawcy ma realizować konstytucyjne gwarancje prawa do sądu, a więc i sprawiedliwości proceduralnej. Skoro tak, to nie sposób zgodzić się z dokonaną przez Naczelny Sąd Administracyjny zawężającą wykładnią tego przepisu, skutkującą ograniczeniem zakresu wynikających z tego przepisu obowiązków nałożonych na sądy sprawujące wymiar sprawiedliwości. Wykładnia taka zawężająca zakres obowiązku sądu w zakresie uzasadnienia wyroku (w stosunku do językowej treści normy

prawnej) jest w świetle zasad demokratycznego państwa prawa, ochrony przez państwo praw i wolności obywatelskich niedopuszczalna.

5. Zaprezentowany przez Trybunał Konstytucyjny sposób rozumienia przepisów, skonfrontowany z wykładnią dokonaną przez Sądy orzekające, uprawnia do twierdzenia, że skarżone przepisy (w rozumieniu przyjętym przez Naczelny Sąd Administracyjny) naruszają dalsze konstytucyjne prawa obywateli:

a. Prawo do równego traktowania przez władze publiczne i zakaz dyskryminacji (art. 32 ust 1 i 2 Konstytucji RP) , poprzez uznanie przez Sądy orzekające, że skarżone przepisy dopuszczają, aby poziom prawnej ochrony stronie postępowania wynikał nie z treści przepisu prawa, ale z oceny wagi uchybień proceduralnych sądu I instancji. Skoro ocena ta jest dokonywana przez Sąd II instancji, to oczywistym jest że procesową sytuację prawną strony kształtuje nie norma prawa a jej ocena przez Sąd II instancji.

b. Wyrażoną w art. 31 ust 3 Konstytucji RP gwarancję ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw *tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób, bez naruszenia przez te ograniczenia istoty wolności i praw.* Nie ulega wątpliwości, iż przyjęcie, że brak zawarcia w uzasadnieniu ustawowo określonych elementów bez negatywnych skutków procesowych stanowi wykładnię *contra legem*, opartą na zawężającej wykładni praw konstytucyjnych.

c. Pośrednim skutkiem takiej (jak przyjęta przez NSA) interpretacji skarżonego artykułu jest naruszenie wyrażonej w art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, zasady prawa do równej dla wszystkich ochrony prawnej własności, innych praw majątkowych. Jeśli uznajemy, iż sąd w każdej indywidualnej sprawie ma prawo ocenić co jest a co nie jest koniecznym elementem uzasadnienia wyroku (z pominięciem treści przepisu ustawowego) to ochrona formalna procesowa każdego roszczenia rozpatrywanego w konkretnej sprawie jest inna i *de facto* nieznana stronie do momentu oceny uzasadnienia wyroku I instancji przez sąd II instancji.

d. Poza wskazanymi przepisami taka interpretacja art. 141 § 4 ppsa jest sprzeczna za ogólnymi zasadami konstytucyjnymi wyrażonymi w Preambule oraz art. 2 i 5 Konstytucji RP.

Zapatrywanie o niedostatecznym uzasadnieniu skarżonego orzeczenia oraz poprzedzającego je orzeczenia WSA dodatkowo wzmacnia swoista prawidłowość statystyczna. Zarówno uzasadnienie wyroku WSA jaki i skarżonego wyroku NSA w ponad 80 % składa się z tzw części historycznej. Natomiast analiza prawna w nieoczywistej sprawie, odnoszącej się do szeregu problemów prawnych ogranicza do 2 stron. Jest to możliwe tylko dlatego, że sądy orzekające de facto część kwestii objętych orzekaniem po prostu pominęły.

Uzasadnienie prawne skargi w zakresie art. 43 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 43 ust. 2 pkt 5 oraz art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, w związku z art. 145 § 1 pkt 5 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego

1. Art. 43. ust. 2 pkt 1 ustawy o PSP stanowi, iż *Strażaka zwalnia się ze służby w przypadkach: 1) orzeczenia przez komisję lekarską całkowitej niezdolności do służby; (...)*
2. Art. 43. ust. 2 pkt 5 stanowi, iż *Strażaka zwalnia się ze służby w przypadkach (...) zgłoszenia przez niego pisemnego żądania zwolnienia – w terminie do 3 miesięcy;*
3. Art. 45. ust. 1 ustawy o PSP stanowi, iż *Zwolnienie strażaka ze służby na podstawie art. 38 ust. 4 lub art. 43 ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 3 i 4a nie może nastąpić przed upływem 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby, chyba że strażak wystąpił z pisemnym wnioskiem o wcześniejsze zwolnienie.*
4. Art. 145 § 1 pkt 5 kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, iż *W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli:(...) wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, który wydał decyzję;*
5. Jak wynika z przepisów ustawy o PSP przywołanych w punkcie 1 i 2 regulacje te określają dwie alternatywne obligatoryjne przesłanki zwolnienia strażaka ze

służby. Zwolnienie ze służby następuje zgodnie z tymi przepisami w razie orzeczenia przez komisję całkowitej niezdolności do służby jak i w razie zgłoszenia pisemnego wniosku przez strażaka. Jak wynika z art. 45 ust. 1 ustawy o PSP zwolnienie ze służby w razie orzeczenia całkowitej niezdolności do służby nie jest możliwe przed upływem 12 miesięcy niepełnienia służby z powodu choroby. Jedynym wyjątkiem od tej zasady jest wniosek strażaka, o wcześniejsze zwolnienie ze służby. W obu więc przypadkach to strażak ma prawo określenia daty odejścia ze służby.

6. Każdy z omawianych trybów zwolnienia strażaka ze służby ma inne konsekwencje w zakresie praw majątkowych zwalnianego strażaka. (przysługują mu różne prawa majątkowe) i emerytalne.
7. W skarżonym wyroku norma prawa materialnego art. 43 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 43 ust. 2 pkt 5 ustawy o PSP jest rozumiana w ten sposób, iż w razie jeśli strażak zgłosił wniosek o zwolnienie ze służby na podstawie ust. 2 pkt 5, i został zwolniony ze służby, to w razie późniejszego orzeczenia przez komisję lekarską, że przed dniem zwolnienia ze służby strażak był całkowicie niezdolny do służby, nie ma możliwości wznowienia postępowania w przedmiocie zwolnienia ze służby (na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 kpa), nawet tylko w zakresie określenia odmiennej podstawy prawnej zwolnienia. Inaczej mówiąc przepisy te w interpretacji Naczelnego Sądu Administracyjnego powodują, iż po zwolnieniu ze służby orzeczenie komisji lekarskiej, iż niezdolność do służby istniała przed dniem zwolnienia ze służby nie ma żadnego znaczenia.
8. Z takim sposobem rozumienia przedmiotowych przepisów nie sposób zgodzić się na gruncie zasad, praw i wolności wynikających z Konstytucji RP.

W ocenie strony sytuacja faktyczna strażaka całkowicie niezdolnego do służby zwolnionego ze służby, który później uzyskał orzeczenie komisji lekarskiej potwierdzające istnienie niezdolności do służby w dacie sprzed zwolnienia ze służby, jest taka sama jak sytuacja strażaka, który został zwolniony ze służby, albowiem przed zwolnieniem uzyskał orzeczenie o całkowitej niezdolności do służby.

Orzeczenie komisji lekarskiej nie ma bowiem charakteru czynności prawnokształtującej. Nie tworzy nowego stanu prawnego, a jedynie stwierdza jaki był stan zdrowia strażaka i w jakiej dacie. Dlatego w ocenie strony sytuacja

faktyczna strażaka w obu tych przypadkach jest taka sama. Co za tym idzie zgodnie z wynikającą z art. 32 Konstytucji RP zasadą niedyskryminacji i równego traktowania przez władze publiczne strażak w obu tych tożsamy (z punktu widzenia relewantnych prawnie okoliczności) okolicznościach powinien być traktowany tak samo, w szczególności powinien mieć prawo do takich samych praw majątkowych. A przyjęte przez Naczelny Sąd Administracyjny rozumienie omawianych przepisów powoduje, iż zakres praw majątkowych przysługujących strażakom w obu tych sytuacjach nie jest tożsamy.

Strażak zwolniony ze służby na podstawie art. 43 ust. 2 pkt 1 ustawy o PSP ma bowiem prawo do większej ilości świadczeń finansowych (np art. 101 ust. 1 ustawy o PSP). Oznacza to, że skarżona interpretacja omawianych przepisów prowadzi do naruszenia praw majątkowych strażaka i prawa do równej ich ochrony, co jest sprzeczne z art. 64 Konstytucji RP. Ponadto sytuacja taka narusza zdaniem strony gwarancje zawarte w art. 2 i 5 Konstytucji RP a także Preambule do Konstytucji RP

9. Co więcej pozycja ustrojowa Naczelnego Sądu Administracyjnego powoduje, iż zaakceptowanie zapatrywania wyrażonego w skarżonym orzeczeniu stanie się obowiązującym sposobem rozumienia przedmiotowego problemu przez organy administracji i Wojewódzkie Sądy Administracyjne, co *de facto* pozbawi inne osoby w takiej sytuacji prawnej realnego prawa do sądu i sadowej ochrony swoich praw, co stanowi naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.
10. Dodatkowym argumentem przemawiającym za słusznością stanowiska przedstawionego w niniejszej skardze jest fakt, iż strażak nie ma wpływu na to kiedy komisja lekarska wyznaczy mu termin badań i wyda orzeczenie. Tak jak w przedmiotowej sprawie indywidualnej okazało się, iż pomimo jednoczesnego skierowania wniosku o skierowania na komisję lekarską i żądania zwolnienia ze służby, okres trzech miesięcy nie wystarczył aby przeprowadzić badania i wydać orzeczenie. Gdyby przełożony służbowy sprawnie przekazał skierowanie na komisję lekarską, lub gdyby komisja szybciej wydała orzeczenie (przed zwolnieniem ze służby), to skarżący konstytucyjnie mógłby bez przeszkód korzystać ze zwolnienia w trybie art. 43 ust. 2 pkt 1 ustawy o PSP i to nawet nie zmieniając daty zwolnienia ze służby. Nie ulega wątpliwości, iż na gruncie konstytucyjnych zasad demokratycznego państwa prawa, ochrony praw i wolności przez organy państwa, prawa do równej

ochrony praw majątkowych oraz zakazu nierównego traktowania (w rozumieniu konstytucyjnym) nie do przyjęcia jest teza, iż to obywatel ma ponosić konsekwencje mniej lub bardziej sprawnego działania organów państwa w jego sprawie, czy też, że sprawność tego działania może wpływać na zakres konstytucyjnie przysługujących mu praw.

Takie rozumienie przedmiotowych przepisów stanowiłoby ponadto swoistą pułapkę legislacyjną, a więc naruszałoby również tym zakresie zasady wynikające z art. 2 Konstytucji RP.

11. Na zakończenie wskazać należy, iż w przywołanym w opisie stanu faktycznego pierwszym wyroku w sprawie, Wojewódzki Sąd Administracyjny w W   w dniu   marca 2013 r. w sprawie   , przedstawił w uzasadnieniu inny, zdaniem strony zgodny z zasadami konstytucyjnymi sposób rozumienia omawianych przepisów:

Sąd ten stwierdził w uzasadnieniu:

Poza sporem pozostaje również to, że przed wydaniem przez Komendanta Głównego PSP decyzji z października 2012 r. o odmowie zmiany decyzji z maja 2012 r. przed Centralną Komisją Lekarską MSW toczyło się w trybie nadzoru postępowanie dotyczące ustalenia daty wystąpienia u skarżącego niezdolności do służby.

W świetle powyższego, uznać należało, że wydanie ww. decyzji z października 2012 r. było przedwczesne. Toczyło się bowiem w tym czasie postępowanie, w wyniku którego mógł zostać wygenerowany nowy dowód w sprawie, potwierdzający nowe okoliczności faktyczne, istotne dla sprawy i nieznanne organowi, a istniejące przed wydaniem decyzji o zwolnieniu ze służby. Nie zachodziły więc przesłanki ku temu, aby organ mógł opierać się bezkrytycznie jedynie na orzeczeniu Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSW z lipca 2012 r.

Tak więc uznać należało, że skarżona decyzja oraz decyzja utrzymana nią w mocy zostały wydane z naruszeniem art. 145 § 1 pkt 5 K.p.a. Wobec bowiem faktu, że toczyło się postępowanie przed Centralną Komisją Lekarską MSW dotyczące ustalenia daty wystąpienia u skarżącego niezdolności do służby, organ nie miał podstaw ku temu, aby kategorię przesądzać o braku nowych okoliczności faktycznych, istotnych dla sprawy, o jakich mowa w art. 145 § 1 pkt 5 K.p.a.

Gdyby takie rozumienie omawianych przepisów (że orzeczenie komisji określające datę niezdolności do służby jest nową istotną okolicznością w sprawie) zostało zaakceptowane w skarżonym wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (czy poprzedzającym go wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego) możliwe byłoby ustalenie skutków tej sytuacji dla procesu zwolnienia ze służby i zapewnienie równego traktowania strażaków w tej samej sytuacji faktycznej. Nie doszłoby więc również do naruszenia konstytucyjnych praw i wolności skarżącego.

Załączniki:

1. pełnomocnictwo
2. odpis orzeczenia NSA z dnia sierpnia 2016 r.
1. 4 egzemplarze skargi

Radca Prawny
mgr Sebastian Jarych